

Bratři a sestry,

Když čteme v Bibli podobný text, připadáme si možná v jakési říši divů, někde v Harrym Potrovi nebo v Pánovi prstenů. V době do které byla tato slova psána, byl takovýto text lidem srozumitelný. Dnes je to jinak. Kniha Zjevení je plná staré a tajemné symboliky, kterou dnes musíme pracně odkrývat. Ale dáme – li si s tím práci, zjistíme, že je to především potěšení a posila pro pronásledovanou církev. Vždyť svědek Jan, který tohle svědectví zaznamenal, si nějaký čas pobyl ve starověkém pracovním lágru na řeckém ostrově Patmos.

A tomuto vězni pro Krista je dáno vidět něco, co předkládá celé církvi pro její povzbuzení v nesnadných časech. Pohled do nebe, které s sebou nese prostinké ujištění: Nebojte se, nezoufejte, já jsem přece s vámi. No uznejte, že pohled do nebe je něco, s čím zkušenost nemáme! Předně, tak jak jsme to četli v prvním čtení – vidí a slyší hudbu nádherné nebeské liturgie, která vybízí k Boží oslavě a chvále a zve na svatbu. To je obrovský kontrast s tím, co Kristova církev zažívá na zemi. Tady jsou v této chvíli jen pouta, otroctví, urážky a protivenství, zatímco v nebi všechno zpívá a chystá se tam velká svatební hostina. Tohle je něco, čemu rozumíme i my. Svatba, to je přece jeden z vrcholných okamžiků lidského života. Ano, takové je to v nebi, lepší a hlubší příměr nejspíše nenajdeme.....

Vlastně tak nějak podobně se otevřelo nebe o svaté noci pastýřům s radostnou zvěstí, že se narodil Spasitel a zazněl chvalozpěv nebeských zástupů. Tohle ujištění si smíme přivlastnit. Tady na zemi to často nestojí za nic, ale v nebi se zpívá. Náš život se vším, co přináší, není definitivní a jediná skutečnost. Je taky svět Boží slávy, kde jsou zcela jiné poměry. Ne bolest, válka, nekonečná a tvrdá dřina a ponížení, ale radost a sláva, kde se vše strojí ke svatebnímu veselí. A ženichem je Beránek Kristus a jeho choť pak jeho církev, oděná do zářivě bílého kmentu, tedy té nejvzácnější látky...

Ale ta nebeská scénérie nás přece jenom překvapí něčím, co bychom nejspíše na začátku svatební hostiny nečekali. A navíc se dočteme, že se to stane ve chvíli, kdy jsou nebesa celá otevřená. Nejen tedy dveře do nebe otevřené, ale nyní už tam ani ty dveře nejsou. V pohledu do nebe už tady vůbec nic nebrání. Jan vidí bílého koně, na němž sedí ten, jehož jméno je Věrný a Pravý. Je označen jako ten, který soudí a bojuje spravedlivě. Na hlavě má množství královských korun a je oděn do pláště zbroceného krví. A za ním pak nebeská vojska na bílých koních, oděná do bílých kmentů, stejných jako choť Beránkova. Zvláštní vidění. Není to ale nikdo jiný nežli Ježíš Kristus s armádou svých věrných. Ale přece jen - svatební hostina a armáda? Jak to jde dohromady? Takhle se jezdí na svatbu? Vojsko je přece od toho, aby bojovalo a válčilo a ne proto, aby se radovalo a tančilo na nějaké veselici. Tak proč tu je ve chvíli, kdy když už se chystá přípitek?

Vraťme se ke stále ještě té doznívající scénerii narození Páně. A to proto, že když tam čteme o nebeských zástupech, zpívajících chvalozpěv Bohu, tak je to doslova nebeské vojsko, kraličtí mají „rytířstvo“. Nebeská armáda se dává na pochod proti hříšnému člověku, ale vzdává se boje, protože se rodí Spasitel. Podobně je to tady. Jenže to vojsko tady vypadá přece jenom už jinak. V čele je ten Pravý a Věrný, který má plášť zbrocený krví. A to jeho vojsko je složeno z jeho věrných, kteří mají ty zářivě bílé kmenty. Není to nikdo jiný, nežli ten,

který prolil svou krev pro člověka. Proto pláští od krve, ano, je to jeho vlastní krev. A pro tu jeho krev už jeho věrní mohou mít bílé slavnostní šaty a triumfálně spolu s ním vjíždět na svatbu. Bitva je dobojována a už více nebude.

Kristus přijíždí jako ženich a jeho nevěstou je jeho církev, která má bílý svatební šat, který v sobě skrývá jejich spravedlivé skutky. Tam v Betlémě Spasitel přichází jako dítě, zde se pak jedná o jeho návrat v slávě. Vítězný Beránek má zde kromě tohoto ještě mnoho jiných jmen. Věrný, Pravý, Boží slovo, Král králů a Pán Pánů. A přesto má ještě jedno navíc, které zná jen on sám. Proč tohle autor toho vidění zmiňuje? Proč máme vědět, že má ještě jiné jméno, když se ho nemáme dozvědět? K čemu nám to je, když jej tímto jménem nemůžeme nikdy oslovit? Je to velmi důležitá okolnost. A sice ten, kdo v Ježíšově době znal něčí jméno, mohl ho použít v dobrém, ale taky zneužít. Mohl s ním manipulovat. Ano. Pán pánů je tím, s kým nelze manipulovat, nelze jej zneužít pro vlastní prospěch, nelze si myslet, že ho mohu mít přečteného a že je zde proto, aby plnil naše přání na počkání. On nikdy nebude žádnou naší pravou rukou....

Zmiňme ještě tři věci, kterými pisatel knihy popisuje vítězného Krista, spěchajícího na hostinu za zpěvu nebeské liturgie. První: Jeho oči – plamen ohně. Není to o tom, abychom se pokoušeli malovat nějaké karikatury. Planoucí oheň v očích znamená duchovní sílu a energii. Je to Syn člověka, který vidí. Vidí to, co na zemi prožíváme, s čím zápasíme, vidí naši víru a taky ovšem nevěru. Není to zrak, kterému neunikne náš sebemenší poklesek. Vidí to vše a posiluje nás, nejsme v tom sami.

To druhé je meč v jeho ústech. Má jím pobíjet národy, Ale je to meč vycházející z úst. Nemá vraždit a zabíjet. Jde o zbraň slova a jazyka, jde o sílu a moc pravdy. Ta bude znít nade všemi národy. A způsobí, že se z těch skutečných zbraní stane hromada šrotu.

A tou třetí věcí a třetím obrazem je „lis plný vína trestajícího hněvu Boha všemohoucího“. Tento lis bude v rukou Beránka. Je to na straně jedné obraz soudu nad národy, a současně přece to víno je nápojem Božího království. A má nám koneckonců připomenout Kristovu krev, která se stala z vína, vytlačeného za hradbami města na Golgotě.... Dnes slavíme večeři Páně, slavnost těla a krve Kristovy.

Král králů a Pán Pánů, Syn člověka přijde v moci a budeme s ním na nebeské svatbě. Všichni, jako jeho nevěsta, kterou si zamiloval. Realita tohoto světa tomu ještě neodpovídá. Vždyť se zde ani zdaleka nebojuje slovem a Duchem, ale vražedným arzenálem ničivých zbraní. Ale je nám skrze tento text dáno nahlédnout, je nám dáno poodhalení, poodkrytí toho, co nás přesahuje a co nám náš Bůh skrze Krista připravil. Máme být nejen svědky, ale taky spolupodílníky zápasu za pravdu, dobro, spravedlnost a důstojnost člověka...

Kristova pravda už zní a jeho moc už je prosazena na veliké nebeské bohoslužbě. A co je v nebi, to se stane skutečností taky na zemi. Všechny naše zbraně, které druhé zabíjejí, přijdou vniveč, bude z nich halda šrotu. Všechny naše tanky, drony, rakety včetně těch jaderných, už nebudou nikoho ohrožovat.

Takovou naději nám předkládá kniha Zjevení. Této naděje se pevně držme a dělme se o ni ve světě, který ji ztrácí. Amen.